

În acea noapte, Ann a auzit prima zgomotul.

Eu dormeam. Nu mai dormisem bine de ceva vreme, din cauza unor probleme pe care le aveam la locul de muncă, dar și a faptului că Jordan, fiul nostru de patru ani, fusese bolnav în ultimele două zile, tușind, vărsând, trezindu-ne continuu. Dar în acea seară dormea buștean și eu eram complet scos din uz.

M-am trezit brusc în momentul în care Ann m-a înghiontit cu cotul în coaste.

— Ai auzit? m-a întrebat în șoaptă.

Nu auzisem nimic, însă tonul ei m-a asigurat că ea auzise ceva cu siguranță, că nu fusese doar o pasăre de noapte sau un câine scormonind prin tomberoanele de gunoi din spatele casei. Ann nu era o fire prăpăstioasă și avea un auz foarte ascuțit, probabil pentru a compensa vederea slabă.

M-am întors pe spate și am ascultat. O clipă mai târziu am perceput un zgomot. Era ușa de sticlă din spatele casei, care dădea în sufragerie; cineva o deschidea cu grijă. Cel mai probabil, ceea ce auzise Ann prima dată fusese sunele produs de forțarea încuietorii. M-am gândit cum dormea Jordan singur în camera din capătul culoarului și mi s-a făcut pielea de găină, într-un val rece care mi s-a spart fix în creștet.

Mi-am pus buzele la urechea lui Ann.

— Șșșșș...

Dându-mă jos din pat precaut, mi-am luat halatul de pe unul dintre stâlpii patului și l-am tras pe mine, din obișnuință. Lumina lămpii din curtea din spate străpungea printre draperii, așa că am putut vedea destul de bine pentru a mă deplasa până la debara. Am deschis ușa și am luat de pe ultimul raft o cutie de pantofi. Am pus-o pe pat și am deschis-o. Înăuntru ei se aflau un revolver de calibrul .38 cu țeavă scurtă și o cutie de cartușe. Bâjbâind, am încărcat arma grăbit. Mă simțeam amețit când am terminat și mi-am dat seama că îmi ținusem respirația până atunci.

De când se îmbolnăvise Jordan, ne obișnuiserăm să lăsăm ușa dormitorului deschisă pentru a-l putea auzi în cazul în care ne-ar fi strigat în miez de noapte. De aceea mi-a fost ușor să mă strecor în hol, ținându-mi revolverul lipit de picior. În acel moment, mi-am dorit să fi rămas în oraș, în loc să ne fi mutat acolo, pe lotul nostru de două hectare, lângă drumul spre lac. Nu eram chiar izolați, dar într-o astfel de situație era ca și cum am fi fost. Cel mai apropiat vecin se afla la o jumătate de kilometru distanță și casa noastră era înconjurată de o pădure deasă de pini și de tufișuri ce ar fi tănuit orice umbră care ar fi trecut peste ele.

Părea ciudat, dar, pășind pe culoar, deveneam foarte conștient de pereții casei, de cât de îngust era holul de fapt. Aveam impresia că tavanul este prea jos, ceea ce-mi dădea o senzație de sufocare. Simțeam fibrele covorului între degetele de la picioare, ascuțite ca niște ace. M-am întrebat absent dacă nu erau suficient de înalte pentru a mă putea ascunde printre ele.

Vedeam raza lanternei jucându-se prin sufragerie, fluturând ici-colo, ca un fluture de noapte încercând să scape dintr-un borcan, și auzeam pantofi alunecând ușor peste covor.

Am încercat să înghit nodul ce mi se pusese în gât în timp ce pășeam precaut după colț, intrând în sufragerie.

Hoțul se afla cu spatele la mine. Lampa de noapte din curtea din spate strălucea prin ușa de sticlă și încadra bărbatul ca într-o ramă. Era înalt și subțire, purta haine închise la culoare și o căciulă neagră de lână. Stătea cu lanterna ațintită spre o pictură de pe perete, probabil întrebându-se dacă merita sau nu să o ia.

Nu merita. Era un tablou fără valoare, cu un peisaj banal, pe care îl cumpărasem de la un iarmaroc. Ann și cu mine îl cunoșteam pe artist și asta a fost singurul motiv pentru care am achiziționat lucrarea. Oricum, acoperirea bucata aia de perete la fel de bine cum ar fi făcut-o și un Picasso.

Hoțul a ajuns și el la aceeași concluzie cu privire la valoarea picturii, sau mai degrabă la lipsa ei, pentru că s-a întors și, în timp ce a făcut asta, fasciculul lanternei i s-a oprit asupra mea.

Pentru o secundă am stat amândoi înlemniți, ca doi stâlpi dintr-un gard, apoi lumina a tremurat și bărbatul și-a dus mâna liberă la curea. Instinctiv, am știut că se întinsese spre o armă. Dar nu m-am putut clinti. Era ca și cum mi-ar fi turnat cineva beton prin vene și pori și s-ar fi întărit totul deodată.

Și-a scos arma de la curea și a tras. Glonțul mi-a vâjâit pe la ureche și s-a înfipt în peretele din spatele meu. Nu am mai stat pe gânduri. Am ridicat revolverul și am apăsat trăgaciul.

Capul i-a smucit violent în spate, apoi înainte. Căciula de lână s-a dat pe o parte, dar nu i-a sărit de pe cap. A făcut, țeapăn, un pas îndărăt și s-a așezat pe canapea, ca și cum ar fi fost foarte obosit. Revolverul i-a căzut pe podea, apoi și lanterna i-a scăpat din cealaltă mână.

N-am vrut să-mi iau ochii de la el, însă mi-am dat seama că urmăream traseul lanternei de parcă aș fi fost hipnotizat. S-a rostogolit de-a lungul podelei jumătate din distanța până la mine, s-a oprit, s-a mai rostogolit

înapoi o palmă, apoi a rămas nemișcată, cu fasciculul de lumină revărsându-se la picioarele mele ca o baltă de miere lichidă.

Mi-am dat brusc seama că îmi țiuiam urechile din cauza zgomotului împușcăturilor și că nu mă mai simțeam împietrit. Tremuram, cu arma încă ațintită în direcția intrusului, care nu părea să facă nimic în afară de a sta liniștit, întins pe canapea.

Am respirat adânc și m-am apropiat.

— E mort?

Am tresărit speriat. Ann se afla în spatele meu.

— La naiba! Nu știi. Aprinde lumina.

— Ești în regulă?

— În afară de faptul că am făcut pe mine, sunt bine.

Aprinde lumina.

Ann a apăsat întrerupătorul și m-am furișat înainte, ținând arma în fața mea, așteptându-mă ca individul să sară de pe canapea și să mă înșface.

Dar nu s-a mișcat. Stătea acolo, dând impresia că e foarte calm și cât se poate de viu.

Cu excepția ochiului drept, care lipsea cu desăvârșire. Rămăsese doar un orificiu întunecat și umed. Sângele se aduna în jurul lui, apoi se vărsa, prelingându-se pe obraz ca niște lacrimi stacojii.

Mi-am dat seama că mă holbam la ochiul care rămăsese întreg. Încă sticlea, dar începea să devină cețos. Era blând și căprui, ca al unei căprioare.

Mi-am luat ochii de la el doar pentru a descoperi ceva la fel de înfiorător. Pe peretele de deasupra canapelei, parțial împrôșcând pictura ieftină, se vedeau stropi de sânge, creier și fragmente mici, albe, probabil așchii de os. M-am gândit la cum ar fi trebuit să arate rana din spatele craniului bărbatului. Citisem undeva că glonțul, la ieșire, face o gaură de câteva ori mai mare decât pe cea pe care o face

la intrare. M-am întrebat, într-o clipită de nebunie, dacă mi-ar fi încăput pumnul acolo și dacă aș fi putut să-l învârt înăuntru.

Nu era ceva ce țineam morțiș să aflu.

Am pus revolverul în buzunarul halatului și m-am clătinat. Camera se încinsese, părea să se topească de parcă ar fi fost făcută din ceară, și eu împreună cu ea. Am simțit că o să cad din picioare și mâinile mi-au țâșnit înainte. M-am prins de genunchii bărbatului decedat ca să nu cad pe podea; puteam simți cum i se scurge prin pantaloni căldura trupului.

— Nu te uita la el, mi-a spus Ann.

— Dumnezeu, creierii lui nenorociți sunt împrăștiați pe tot afurisitul de perete.

Lui Ann i s-a făcut rău. A căzut lângă mine, cu o mână în jurul umerilor mei, și, ca o pereche de călugări în fața unui altar, ne-am plecat capetele. Dar printre buzele noastre nu au ieșit rugăciuni, ci vomă, împrôșcând covorul și pantofii bărbatului mort.

Jordan a dormit în tot timpul ăsta.